

CONCERTO OMAGGIO A FRANZ LISZT

CONCERT PER A PIANO I ORQUESTRA núm.1

CONCERTO FOR PIANO AND ORCHESTRA No.1

CONCIERTO PARA PIANO Y ORQUESTA nº 1

Piano i orquestra simfònica

Piano and symphony orchestra / Piano y orquesta sinfónica

Introducció / Introduction / Introducción	3
I Maestoso	5
II Lento non troppo	79
III Allegro risoluto	114
Biografia / Biography / Biografía	192

MANUEL BLANCAFORT

Revisió / Review / Revisión

Miquel Villalba i Auñón

Reg. B.3186

EDITORIAL DE MÚSICA
BOILEAU

All rights reserved

És il·legal la reproducció total o parcial d'aquesta publicació, així com la seva transmissió per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, magnètic, digital, per fotocòpia, enregistrament o altres mètodes sense permís previ dels titulars del copyright.

It is against the law to totally or partially reproduce this publication or to transfer it by any means, whether electronically, mechanically, magnetically, digitally, by photocopy, recording or by any other methods, without the prior consent of the owners of the copyright.

Es ilegal la reproducció total o parcial de esta publicació, así como su transmisión por cualquier medio, ya sea electrónico, mecánico, magnético, digital, por fotocopia, grabación u otros métodos sin permiso previo de los titulares del copyright.

© Copyright 2011 by MANUEL BLANCAFORT I DE ROSSELLÓ

© Copyright 2011 Drets d'edició en exclusiva per a tots els països / Exclusive publishing rights for all countries / Derechos de edición en exclusiva para todos los países: Editorial de Música BOILEAU, S.L.

c/ Provença, 287 - 08037 Barcelona (Spain)

Tels.: (34) 932 155 334 - (34) 934 877 456

Fax: (34) 934 872 080

boileau@boileau-music.com

www.boileau-music.com

Grafia musical i impressió / Musical notation and printing / Grafía musical e impresión: E.M. BOILEAU, S.L.

D.L. B.26338-2011

I.S.B.N. 978-84-8020-862-8

I.S.M.N. 979-0-3503-0423-1

Primera edició: gener 2011 / First edition: january 2011 / Primera edición: enero 2011

Reg: B.3186

Els materials d'orquestra estan a disposició en lloguer
The orchestra materials are available on hire
Los materiales de orquesta están a disposición en alquiler

Legalment Prohibida
la reproducció per fotocòpia.

Legalmente Prohibida
la reproducción por fotocopia.

Flauti I-II
Oboi I-II
Clarineti (B \flat) I-II
Fagotti I-II

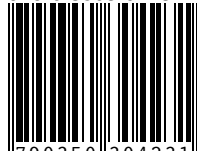
Corni (F) I-II-III-IV
Trombe (C) I-II
Tromboni I-II

Timpani

Pianoforte

Violini I
Violini II
Viole
Violoncelli
Contrabbassi

979-0-3503-0423-1

9 790350 304231

Introducció / Introduction / Introducción

Concerto Omaggio a Franz Liszt de Manuel Blancafort, per a piano i orquestra. Es tracta de la primera obra que el compositor va emprendre després del sotrac de la guerra civil espanyola. En paraules del mateix Blancafort, «Acabada la guerra, la meva primera composició, un cop instal·lat a Sarrià, fou el Concert Omaggio, que va ser acabat i estrenat el 1944. És l'èxit més espectacular «in situ» que ha obtingut una obra meva».

L'obra va ser estrenada el dia 1 de desembre del 1944 per Maria Canals (piano) i l'Orquestra Municipal de Barcelona, dirigida per Eduard Toldrà. El compositor i crític musical Xavier Montsalvatge va escriure a La Vanguardia: «Blancafort, inconscientment, s'ha lliurat a la melodia emotiva fugint de preciosismes, sense por de la sinceritat i de la simplicitat dels seus sentiments, i ha creat aquest magnífic concert, en el qual temes i harmonització estan impregnats d'una profunda elegància».

Requereix una plantilla d'orquestra simfònica completa amb piano solista i té una durada de 40 minuts.

Concerto Omaggio to Franz Liszt by Manuel Blancafort, for piano and orchestra. It is the first work that the composer undertook after the blow that supposed the Spanish civil war. In words of the same Blancafort, «Finished the war, my first composition, once installed in Sarrià, was the Omaggio Concert, finished and released in 1944. It is the most spectacular success «in situ» that has obtained a work of mine».

The work was released day 1 of December of the 1944 by Maria Canals (piano) and the Barcelona Municipal Orchestra, conducted by Eduard Toldrà. The composer and music critic Xavier Montsalvatge wrote in La Vanguardia: «Blancafort, unconsciously, has been surrendered by melody avoiding preciousities, giving free rein to the sincerity and to the simplicity of his feelings, and has created this magnificent concert, in which subjects and harmonization are impregnated of a deep elegance».

It requires a group of complete symphony orchestra with soloist piano and it is 40 minutes long.

Concerto Omaggio a Franz Liszt de Manuel Blancafort, para piano y orquesta. Se trata de la primera obra que el compositor emprendió después del golpe que supuso la guerra civil española. En palabras del mismo Blancafort, «Acabada la guerra, mi primera composición, una vez instalado en Sarrià, fue el Concierto Omaggio, acabado y estrenado en 1944. Es el éxito más espectacular «in situ» que ha obtenido una obra mía».

La Obra fue estrenada el día 1 de diciembre del 1944 por Maria Canals (piano) y la Orquesta Municipal de Barcelona, dirigida por Eduard Toldrà. El compositor y crítico musical Xavier Montsalvatge escribió a La Vanguardia: «Blancafort, inconscientemente, se ha entregado a la melodia emotiva huyendo de preciosismos, dando rienda suelta a la sinceridad y a la simplicidad de sus sentimientos, y ha creado este magnífico concierto, en el que temas y armonización están impregnados de una profunda elegancia».

Requiere una plantilla de orquesta sinfónica completa con piano solista y tiene una duración de 40 minutos.

Concerto omaggio al portentoso Franz Liszt

CONCERT PER A PIANO I ORQUESTRA núm.1

Revisió / Review / Revisión
Miquel Villalba

Manuel Blancafort
(1897- 1987)

I

Maestoso, soberbio

Flaute I
II

Oboi I
II

Clarineti in Si^b I
II

Fagotti I
II

Corni in Fa I
II
III
IV

Trombe in Do I
II

Tromboni I
II

Timpani

Pianoforte

Violini I
II

Viola

Violoncelli

Contrabbassi

Maestoso, soberbio

Maestoso, soberbio

Andante con moto ♩ = 100

6

Fl. I
Fl. II

Ob. I
Ob. II

Cl. Sib. I
Cl. Sib. II

Fg. I
Fg. II

p

Andante con moto ♩ = 100

Cor. in Fa I
Cor. in Fa II

III
IV

Tr. Do I
Tr. Do II

Trbn. I
Trbn. II

p

Timp.

Piano

dim.

p

Andante con moto ♩ = 100

sord. IV c.

I
VI

II

Vle.

Vcl.

Cb.

p

11

The musical score is written for piano and cello/bass. It consists of 11 measures. The piano part is in the upper staves, and the cello/bass part is in the lower staves. The score is marked with dynamics such as *p*, *mf*, *cresc.*, *f*, and *dim.*. There is a large watermark 'S' across the score.

16

Fl. I
Fl. II

Ob. I
Ob. II

Cl. Sib I
Cl. Sib II

Fg. I
Fg. II

Cor. in Fa I
Cor. in Fa II
Cor. in Fa III
Cor. in Fa IV

Tr. Do I
Tr. Do II

Trbn. I
Trbn. II

Timp.

Piano

Vl. I
Vl. II

Vle.

Vlc.

Cb.

mf dim.

p

mf dim.

p

mf dim.

f

dim.

mf dim.

p

pizz.

mf dim.

p

21

a 2

p *mf* *dim.* *p*

p *mf* *dim.*

p *mf* *dim.*

a 2 *a 2*

p *mf* *dim.*

p *mf* *dim.*

p *mf* *dim.*

3va *3va*

p *p* *mf* *dim.*

senza sord.

div. *ppp* *ppp* *pp*

p *mf* *dim.*

unis. *unis.* *unis.*

mf *dim.* *mf* *dim.* *mf* *dim.*

arco

p *mf* *dim.*

35 *poco rit.* **Allegro molto** ♩ = 144

Fl. I
Fl. II

Ob. I
Ob. II

Cl. Sib. I
Cl. Sib. II

Fg. I
Fg. II

Cor. in Fa I
Cor. in Fa II
Cor. in Fa III
Cor. in Fa IV

Tr. Do I
Tr. Do II

Trbn. I
Trbn. II

Timp.

Piano

poco rit. **Allegro molto** ♩ = 144

non legato

8va

poco rit. **Allegro molto** ♩ = 144

Vl. I
Vl. II

Vcl. I
Vcl. II

Cb.

mf *p* *pp* *p*

mf *p* *pp* *p*

mf *p* *pp* *pizz.* *p*

mf *p* *pp*

44

Fl. I
Fl. II

Ob. I
Ob. II

Cl. Sib. I
Cl. Sib. II

Fg. I
Fg. II

Cor. in Fa I
Cor. in Fa II
Cor. in Fa III
Cor. in Fa IV

Tr. Do I
Tr. Do II

Trbn. I
Trbn. II

Timp.

Piano

Viol. I
Viol. II

Vle.

Vlc.

Cb.

mf *p* *f* *p* *arco* *pizz.* *mf* *p*

a 2

II.

ES

56

pp

I.

pp

a 2

p

p

I.

pp

II.

pp

p dolce

3va

cantabile

pizz.

pp

pizz.

pp

div. cantabile

unis. pizz.

pp

pp

arco

64

pp

pp

pp

a 2
pp

I.
p

pp

III.
pp

pp

mf

arco
p

pizz.
pp

arco
p

pizz.
pp

p

pizz.
pp

MANUEL BLANCAFORT I DE ROSSELLÓ

Nasqué l'any 1897 a La Garriga. Inicià l'educació musical amb el seu pare (que havia establert, el 1905, la primera fàbrica de rotlles de pianola a Espanya, Rollos Victoria) i amb Joan Alius, pilar musical de l'esmentada fàbrica, i l'amplià posteriorment amb J. Lamote de Grignon.

La seva entrada a la joventut coincidí amb l'eclosió de l'impressionisme seguit per l'aparició d'Stravinsky i els Sis francesos. L'entusiasme juvenil per aquestes noves tendències començà a assenyalar la direcció del seu futur. Arran de les primeres publicacions a París, el nom de Blancafort se situà entre els més destacats de la jove escola espanyola i, més exactament, catalana. Especialment la *Polca de l'equilibrista* donà ràpidament la volta al món en les versions pianística, orquestral i coreogràfica. Amb *El parc d'atraccions* demostrà l'entusiasme per l'estètica dels Sis i després, l'any 1929, amb la *Sonatina antiga* manifestà l'allunyament de l'impressionisme per acostar-se a una línia més pura i, en certa manera, cerebral.

Blancafort sembla que va trobar el seu camí definitiu en les obres posteriors: les obres orquestrals (dos *Concerts de piano*, la *Simfonia en Mi*, el *Preludio*, *Aria e Giga*, *El rapte de les sabines*, *Matí de festa a Puig-Graciós*), les obres per a piano (*Homage to Chaplin*) o el cicle *Lírica catalana* (per a veu i piano) són manifestacions de l'estat de maduresa assolit i el perfecte equilibri entre forma i expressivitat sense desviar-se de la seva natural i espontània inclinació per la claredat. «En la seva posició de músic català no ha oblidat l'amplitud del nostre horitzó musical i així ens dona una obra clara, madura, assenyada i sòlidament estructurada, fidel expressió de la seva personalitat en l'ordre individual i que, en el social, representa la síntesi vivent de la cultura musical de Catalunya» (Manuel Valls). Blancafort va pretendre d'aconseguir una música catalana universal. En aquest sentit, i tal com ell mateix assevera, es troba agermanat amb Frederic Mompou, al qual degué l'empenta definitiva (l'any 1914, als 17 anys) a la seva carrera de compositor.

Va assolir, entre d'altres, els premis següents: Rabell i Cibils (1928), SIMC (1936), Nacional (1949), Ciutat de Barcelona (1950 i 1966), Orfeo Català (1965), i rebé encàrrecs de TVE (1970), del Festival de Música de Compostela (1974) i del Ministeri de Cultura (1983). Fou nomenat Fill Predilecte de La Garriga per l'Ajuntament de la vila on nasqué. L'Ajuntament de Barcelona li atorgà, el 27 de juny de 1986, la Medalla d'Or, que li fou lliurada el 23 de desembre següent per l'alcalde de la ciutat. També fou guardonat amb la Creu de Sant Jordi, atorgada per la Generalitat de Catalunya, i, a títol pòstum, fou distingit amb la Llave de Barcelona.

Morí a Barcelona el 8 de gener de 1987, ben a prop dels 90 anys.

MANUEL BLANCAFORT I DE ROSSELLÓ

Was born in 1897 in La Garriga. He started his musical education with his father (who had set up in 1905 the first pianola roll factory in Spain, Rollos Victoria) and with Joan Alius, a musical expert at the aforementioned factory, later to continue with J. Lamote de Grignon.

The period of his youth coincided with the blossoming of Impressionism followed by Stravinsky and the French Six. His youthful enthusiasm for these new trends began to mark the course of his development.

As a result of his first publications in Paris, the name Blancafort became one of the best-known of

the young Spanish and, more precisely, Catalan school. His *Polca de l'equilibrista* (The Tightrope Walker's Polka) went around the world through piano, orchestra and choreographic versions. With *El parc d'atraccions* (The Amusement Park), he showed his enthusiasm for the aesthetics of the Six and later, in 1929, *Sonatina antiga* (Antique Sonatina) meant a withdrawal from Impressionism and an approach to a purer and, to some extent, more cerebral line.

Blancafort seemed to find his definitive way with his later works: the orchestral (two *Piano Concerts*, the *Simfonia en Mi*, the *Preludio*, *Aria e Giga*, *El rapte de les sabines*, *Matí de festa a Puig-Graciós*), the solo piano pieces (*Homage to Chaplin*) or the cycle *Lírica catalana* (for voice and piano) show evidence of a state of acquired maturity and the perfect balance between form and expression without deviating from his natural and spontaneous inclination for clarity. «From his position as a Catalan musician, he

has not forgotten the broadness of our musical horizon and thus gives us works which are clear, mature, sensible and of solid structure, the faithful expression of his personality on the individual level, and which, on the social plane, represents the living synthesis of the Catalan musical culture» (Manuel Valls). Blancafort tried to create a universal Catalan music. In this way, as himself said, he is linked with Frederic Mompou, thanks to whom he became (in 1914, at the age of 17) consolidated as a composer.

He obtained the following prizes: Rabell i Cibils (1928), SIMC (1936), Nacional (1949), Ciutat de Barcelona (1950 and 1966), Orfeo Català (1965), and received commissions from TVE (1970), the Festival de Música de Compostela (1974) and the Ministry of Culture (1983). He was nominated Garriga's favourite son –his hometown, near Barcelona– by its Town Council. The City Council of Barcelona decided to give him the Gold Medal on 27th June 1986. This medal was delivered to him on 23rd December of that same year by the Mayor. He was awarded the Creu de Sant Jordi by the Generalitat of Catalonia and, after his death, he received the Llave de Barcelona.

He died in Barcelona on 8th January 1987, shortly before reaching the age of 90.

English version by Silvia Mariné García

MANUEL BLANCAFORT I DE ROSSELLÓ

Nació el año 1897 en La Garriga. Inició su educación musical con su padre (que había establecido, en 1905, la primera fábrica de rollos de pianola en España, Rollos Victoria) y con Joan Alius, pilar musical de la citada fábrica, ampliándola posteriormente con J. Lamote de Grignon.

Su entrada a la juventud coincidió con la eclosión del impresionismo, seguido por la aparición de Stravinsky y de los Seis franceses. El entusiasmo juvenil por estas nuevas tendencias empezó a marcar la dirección de su camino.

A raíz de sus primeras publicaciones en París, el nombre de Blancafort figure entre los más destacados de la joven escuela española y, más concretamente, catalana. Especialmente la *Polca de l'equilibrista* (Polca de equilibrio) dio rápidamente la vuelta al mundo en sus versiones pianística, orquestral y coreográfica. Con *El parc d'atraccions* (El parque de atracciones) demostró su entusiasmo por la estética de los Seis y después, en 1929, con la *Sonatina antiga* (Sonatina antigua) manifestó su alejamiento del impresionismo para acercarse a una línea más pura y, en cierta manera, cerebral.

Blancafort parece encontrar su camino definitivo con sus obras posteriores: las obras orquestales (dos *Conciertos de piano*, la *Simfonia en Mi*, el *Preludio*, *Aria e Giga*, *El rapte de les sabines*, *Matí de festa a Puig-Graciós*), las obras para piano (*Homage to Chaplin*) o el ciclo *Lírica catalana* (para voz y piano) son manifestaciones de la madurez adquirida y del perfecto equilibrio entre forma y expresividad sin desviarse de su natural y espontánea inclinación por la claridad. «En su posición de músico catalán no ha olvidado la amplitud de nuestro horizonte musical y nos da una obra clara, madura, inteligente y sòlidamente estructurada, fiel a la expresión de su personalidad en el orden individual y que, en lo social, representa la síntesis viviente de la cultura musical de Cataluña» (Manuel Valls). Blancafort pretendió conseguir una música catalana universal. En este sentido, y tal como él decía, se encuentra hermanado con Frederic Mompou, a quien debe el empujón definitivo (en 1914, a los 17 años) hacia su carrera de compositor.

Obtuvo, entre otros, los siguientes premios: Rabell i Cibils (1928), SIMC (1936), Nacional (1949), Ciutat de Barcelona (1950 y 1966), Orfeo Català (1965), y recibió encargos de TVE (1970), del Festival de Música de Compostela (1974) y del Ministerio de Cultura (1983). Fue distinguido con el título de Hijo Predilecto de La Garriga por el Ayuntamiento de su villa natal. El Ayuntamiento de Barcelona le otorgó, el 27 de junio de 1986, la Medalla de Oro, siéndole entregada el 23 de diciembre de ese año por el alcalde de la ciudad. Fue galardonado también con la Creu de Sant Jordi, otorgada por la Generalitat de Cataluña y, a título pòstum, fue distinguido con la Llave de Barcelona.

Murió en Barcelona el 8 de enero de 1987, poco antes de cumplir los 90 años.

Versión castellana de Juana Auñón Castelblanque